

en Skueret. Der er i Følge Statskalenderen for 1919, hvis jeg blot skal holde mig til Jylland, der i alt 284 Underretssagførere; til Prøvens Aflæggelse kræves ifølge § 123, at den paagældende skal udføre 3 med Domsforhandling sluttende Sager, som vedkommende selv skal forskafe sig. Hvis man altsaa tænker sig, at disse Sagførere vil aflægge Prøven, vil der for det første blive et meget stort Kapløb om at komme til, og dernæst vil der sikkert blive et meget stort Antal Sager, som under andre Omstændigheder ikke vilde blive gjort til Genstand for Appel, men som nu vil blive indbragt for Landsretten. De ulykkelige Landsretsdommere, som vil faa alle disse Sager til Behandling! Det vilde i Virkeligheden være en Aarrække, inden Paragraffen vilde komme til at virke, som det var tilsigtet. Hvis man vilde gaa en Mellemvej, kunde man, synes jeg, til vort Underændringsforslag knytte en Bestemmelse, som aabnede Landsretten Adgang til, hvis en enkelt Sagfører havde vist sig at mangle Evne til at procedere for Landsretten, at fratage ham Retten til fremtidig at procedere.

Til Slutning maa jeg, skønt det ikke knytter sig til noget bestemt Ændringsforslag, have Lov at tilføje, at der vistnok under Sagens videre Gang gennem Rigsdagen vil blive fremført et Par mindre Spørgsmaal, dels et Spørgsmaal om en Ændring i Lønningslovens § 10, idet der ikke ved den er hjemlet Dommere og Politimestre Adgang til som andre Embedsmænd at faa Dagpenge, og dernæst Spørgsmaalet om at stille de nuværende Underretsdommere, som til 1. Oktober dette Aar paa Grund af Alder faar deres Afsked, paa en Maade svarende til den, paa hvilken man har stillet de kongevalgte Borgmestre ifølge den nylig vedtagne Lov i de Tilfælde, hvor de ønsker at fratæde.

Axel Møller: Jeg er i det hele taget enig i de Betragtninger, som er fremførte af den ærede Ordfører (Jessen) ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Underretssagføreres Adgang til at blive Landsretssagførere, idet jeg mener, at det for at faa den nye Retsplejelov ført ud i Livet paa en god Maade er overordentlig vigtigt, at Sagførere, der kommer til at procedere paa en helt ny Maade, fuldt ud magter deres Hverv. Jeg vil derfor finde det rimeligt, at man betinger Underretssagførernes Adgang til at blive Landsretssagførere af, at de bestaar den omtalte Prøve.

Kun paa et Par enkelte Punkter har jeg og mit Parti næret Betænkelighed ved

de foreslaaede Bestemmelser, og jeg vil forbeholde os eventuelt at stille Ændringsforslag til tredje Behandling. For ikke at sinke Sagens Behandling og Betænkningens Afgivelse har jeg imødekommet et Ønske fra Ordførerens Side om ikke at fremkomme med disse Ændringsforslag allerede nu. Det ene Punkt, med Hensyn til hvilket jeg nærer Betænkelighed, angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt det ved Forligsmægling vil være rigtigt at gaa bort fra Retsplejelovens Bestemmelser om, at Forskrifterne om Forligsmægling kun skal overholdes „efter Paa-stand“.

Det andet Punkt er et Spørgsmaal angaaende Skyldnerens Røt til før en Eksekution at udtage visse Genstande til et Beløb af 100 eller 300 Kr. Som Forholdet her foreligger, bliver der gjort en efter min Mening umotiveret Forskel mellem en privat Kreditors Adgang til Eksekution og den Adgang til Eksekution, som tilkommer det offentlige, Stat og Kommune, for Skatter og Afgifter. Naar det er en privat Kreditor, som vil gøre Eksekution, maa han ubetinget finde sig i, at Skyldneren forbeholder sig Genstande, der hører til hans Livsfornödenheder, til et Beløb af 100 eller 300 Kr., selv om disse Genstande maatte være givet specielt i Pant til den paagældende Kreditor. Jeg kan billige disse Bestemmelser, idet de er dikterede af Humanitetshensyn overfor Skyldneren, for at denne ikke af sin Kreditor under en Eksekutionsforretning skal kunne blive klædt af ind til Skjorten, men saa synes jeg, det er inkonsekvent og mindre humant og for saa vidt mindre moralsk, at ikke ogsaa Stat og Kommune, naar de vil gøre Eksekution for Skatter og Afgifter til det offentlige, skal finde sig i samme Indskrænkning. Med andre Ord, Staten, som siger til den private Kreditor: Du maa ikke gaa din Debitor for nær ved at klæde ham fuldstændig af, forbeholder sig selv og Kommunen at undlade at respektere denne Bestemmelse. Jeg vilde finde det rimeligt, at den samme Begrænsning i Adgangen til at gøre Eksekution overfor en Skyldner, som Lovforslaget bestemmer for private Kreditorer, ogsaa kommer til at gælde for Stats og Kommunes Udpankning for Skatter og Afgifter. I øvrigt kan jeg kun anbefale de stillede Ændringsforslag.

Niels Petersen: Det er kun et Par korte Bemærkninger jeg finder Anledning til at gøre, idet jeg iøvrigt er enig i den Indstilling, som foreligger, og som jo udtrykker Enighed for hele Udvalgets Vedkommende, naar undtages med Hensyn til et enkelt